

Dierwaardig ritueel slachten

In de discussies over onverdoofd en ritueel slachten ontbreekt nog een belangrijk aandachtspunt, namelijk het wezen van de dieren zelf. Het besef neemt toe dat dieren, net als mensen, ook een ziel hebben. Dat het om begeesterd leven gaat. Bij slachting, doding en natuurlijk sterven dient de onstoffelijke ziel van het dier, het stoffelijke lichaam te verlaten. De wijze van slachten heeft grote invloed op het verloop van dat proces.

Een dier dat onvoorbereid, in een langdurige stressachtige en angstige situatie wordt geslacht, heeft veel meer moeite het proces van onthechting van de ziel te doorlopen. In abattoirs hangt een stressachtige en angstige sfeer die dieren instinctief aanvoelen en waardoor ze geprikkeld worden en door angst bevangen. Ze reageren dan niet vanuit het natuurlijke proces van schrik en later berusting, zoals in de natuur meestentijds het geval is, maar zijn vooral zwaarmoedig, waardoor het zielenlichaam niet lichtvoetig kan oprijzen. Een natuurlijke spontane schrikreactie verzacht de pijnbeleving bij doding, zelfs als deze onverdoofd plaats vindt. Echter hoe meer er sprake is van aanhouding van angst, hoe moeilijker de ziel van het dier uit zijn stoffelijke lichaam glipt. Bij mensen die stervende zijn is dat niet wezenlijk anders.

Rituelen in de natuur en bij oude culturen

In de natuur zijn (roof)dieren vaak instinctief afgestemd op hoe ze een ander dier (in hun nekvel) grijpen, zodanig dat het dier een heftige vorm van schrik krijgt, waardoor de ziel lichtvoetig en willoos los laat. Het zielenlichaam is dan slechts met een fluïdumkoord aan het stoffelijke lichaam verbonden en verbreekt bij letterlijk sterven. Dieren die op deze wijze sterven als prooi of die bij gebrek aan voedsel zich overgeven aan hun lot ervaren dit als een zekere mate van dierenlogica.

In oude culturen werd de impuls van mens naar dier bepaald door respect en eerbied voor het wezen van het dier. Alleen mensen die in staat waren op een dieper niveau contact te maken met de ziel van het dier mochten de slacht uitvoeren. Het dier wordt dan in een vorm van trance gebracht, waardoor het in een ander zijnsbewustzijn komt. Dat werkt als een soort verdoving en gelijktijdig vermindert de angst. De offeringsbereidheid van het dier neemt toe. Iedere traditie heeft eigen rituelen op zich genomen om het dier een beleving van verbijzondering te geven.

Wat zijn acceptabele slachtmethoden?

De meest zorgvuldige slachtmethode is er op gericht dat de ziel zich bereidwillig vrij geeft. Mensen die van nature liefde voelen voor het dier en genegen zijn om het dier te helpen uit zijn lichaam uit te treden zijn hiertoe te trainen. Wanneer er vanuit een

gemeend ritueel wordt gehandeld kan bij het dier een besef gevoeld worden om zich over te geven aan mensenhanden (opofferingsgezind). Marieke de Vrij (werkzaam als Spiritueel Maatschappelijk Raadvrouw) heeft de volgende inspiraties hierover vrijgegeven:

- Dieren dienen bij voorkeur gedood te worden op de plek waar ze altijd hebben geleefd, indien mogelijk in de vrije natuur, zodat hun energieën afgestaan worden op de plek waar ze geleefd hebben. Nu worden dieren in een uiterst vreemde, onbehaaglijke situatie en omgeving gedood, binnen 'slachtrituelen' die hun zielsleven nadelig beïnvloeden. In Amerika heeft men al mobiele slagerijen die hieraan voldoen.
- Het uitspreken van een spreuk van dankbaarheid (naar het dier dat in het voedsel voorziet) door de slachter, zoals ook bij joodse rituele slachtingen, halal slachten door Moslims en Hindoestaanse slachtrituelen gebeurt, draagt bij aan een bewust contact met het dier en respect voor de offeringsbereidheid. Het op rituele wijze bekloppen van het dier en het leggen van een hand bij de overgang van nek en schouders versterkt dit.
- Het beste tijdstip van doden is de vroege avond, de overgang van dag naar nachtritme. Er is dan nog een mate van alert bewustzijn actief waarin het afscheid nemen kan plaats vinden, maar ook emotionele rust, waardoor er minder verzet en angst is. Na overlijden dient het dier nog enige tijd met rust gelaten te worden, zodat de ziel in alle rust kan wegglijden uit het stoffelijke.
- De schietmethode waarbij een kogel of pen door het derde oog (tussen de wenkbrauwen) heen schiet is heel diep inwerkend in het collectief veld van het diersoort en de ziel van het dier. Dit toont geen respect voor het dier en remt een geleidelijke terugtrekking van het zielenlichaam. Wanneer dieren aan hun achterpoten worden opgehangen is het doorsnijden van de slagader een minder bedreigende vorm van doding dan schieten. Als het dier op zijn kop hangt raken de poten minder doorbloed, hetgeen een lichtvoetige zielsuittreding bevordert. Het leven vloeit als het ware weg, zonder langdurig lijden.
- Elektrocuteren, dat bij varkens vaak voorkomt, doodt de levenszin alvorens het dier gedood wordt. Het gevolg is een zielsaantasting, verkramping en een naargeestig gevoel. Dit levenszin remmend gevoel werkt collectief door tot in het ras, met mogelijke psychische en lichamelijke afwijkingen als gevolg. Bij doding middels verdrinking en slagaderlijke bloeding, terwijl het dier op zijn kop hangt, zijn de meeste dieren het best af. De ziel rijst dan als van nature op uit het stoffelijke lichaam.
- Bekwame slachters dienen zich sensitief te kunnen afstemmen op het dieren-lichaam, zowel in relatie tot de doding als wat noodzakelijk is na de dood.

Verdoofd slachten klinkt mooi, maar zoals dit nu gebeurt middels schieten en elektrocuteren zou dat wel eens schadelijker kunnen zijn voor het dierenwelzijn dan zorgvuldige en respectvolle slachtrituelen zonder verdoving.

Consequenties voor de dagelijkse praktijk

Bovenstaande inzichten kunnen niet los gezien worden van de wijze waarop wij met onze productiedieren omgaan. Het start met diervriendelijke leefomstandigheden en duurzame productiemethoden. Aandacht voor het wezen van dieren en wat zij ons te bieden hebben. En dat is meer dan een goedkope voedselbron. Dieren houden op een kleinere en menselijkere schaal geeft meer wederzijdse verbinding te zien.

Concreet betekent dit het afbouwen van grootschalige slachterijen, onderzoek naar slachtmethoden met onder meer 'verdrinking' als verdovingsbron, eerherstel voor de lokale slager die zelf slacht én die handelt vanuit verbondenheid met en respect voor het dier en die dientengevolge ook een samenwerkingsband heeft met diervriendelijk producerende boeren (wetend hoe die dieren leven), op dieren afgestemde slachtrituelen ontwikkelen en hanteren, consumenten stimuleren een boerderijdier te adopteren en regelmatig te bezoeken zodat ze weer gaan ervaren wat het wezen van dieren is en daardoor bewuster consumeren. Aan de overheid om dit ook via regelgeving mogelijk te maken. Een utopie? Eerder een kwestie van droombeelden werkelijkheid maken!

Wim van Oort, op basis van inspiraties van Marieke de Vrij (werkzaam als Spiritueel Maatschappelijk Raadvrouw)